

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: O alle tings Monark! til hvilken ret at tiene

Citation: Brorson, Hans Adolph: "O alle tings Monark! til hvilken ret at tiene", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951, 1951-56*, s. 209. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid104983/facsimile.pdf> (tilgået 14. juni 2021)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

Derfor vil jeg taalig bie
 Efter denne søde stund,
 Men imidlertid min mund
 Aldrig skal din ære tie,
 Løf og pris dig være sagt
 Her og hist af gandske magt.

Nr. 74.

O alle tings Monark! til hvilken ret at tiene
 Sig alle Seraphim i ydmyghed forene.
 Kast af din høje herlighed
 Et naadigt øye paa mig ned.

2. Hvad er al magt imod din Majestæt at regne,
 Al herlighed og glæds skal for din throne blegne,
 Vær ikke vred, men hav mig kier,
 At jeg tør komme dig saa nær.

3. Du har fuldkommenhed, og derfor ingen lige,
 Det ufuldkomne bør dog ikke fra dig vige,
 Thi dit fuldkomne Faders sind
 Os venlig løkker til dig ind.

4. Kun alle hid til mig, hvad skulde eder skrekke,
 Min Majestætes glæds jeg vil med naade dekke,
 145 Thi vil jeg ey tilbage staae,
 Men med min lof og pris fremgaae.

5. Du est min A og O, begyndelse og ende,
 Hielp, at jeg mig til dig, min anfang, ret kand vende,

7, 5: taalig] taalig B.

Nr. 74. Ed-i-r. 5, 1: est] er J*5*-r; min] mit J*5*-r.

7, 8: her] fortie.

Nr. 74. Oversættelse. Monarche eller dng. J. A. Freylinghausen, Sebr. s. 228. — 1, 1: til hvilken] til hvem. — 1, 2: Seraphim] se til nr. 56, 2, 2. — 1, 3: af] fra. — 3, 2: det ufuldkomne] menneskene. — 4, 1-2: Guds indbydelse, 4, 3-4: menneskets bestyrelse om at modtage den. — 5, 1: A og O] alfa og omega, det første og det sidste bogstav i det græske alfabet, Joh. Åb. 1, 8; 21, 6; 22, 13. — 5, 2: anfang] begyndelse, ophav.

Og at jeg i dig ende maa
Alt hvad jeg har af forstaae.

6. Du est det store lys, som intet kand formørke,
Den mindste straal af dig os giver lyst og styrke,
O! at min sieles mørke maa
I dette lys og glands forgaae!

7. Du kierligheden selv som strømmen dig udgyder,
Og alle englers sind saa u-ophørlig fryder,
Udgyd dig og, at jeg i mig,
Som kierlighed, kand finde dig.

8. Du est den livets kraft, af hvilken alt oplives,
Som til at tiene dig i nogen maade drives.
O! at ved dette livets liv
Min død maa blive død og stiv.

9. Du est for alting god, ja du est god allene,
O lad mig det om dig og ingen anden mene!
Men gjør mig ogsaa sind og mood
Ved din den store godhed god.

10. Saa skal alt hvad jeg har din priis og tak frembære,
Ja! jeg vil gandske selv dig plat opofret være,
Dit billede du da skal faae
At see i mig saa deylig staae.

11. Dig være priis, som boer høyt over alle throner,
Og aldrig prises nok med alle engle-toner, 146
Jeg synger med af hiertens grund,
Til jeg faaer selv en engle-mund.

6, 1: est] er J⁶⁻⁷. 8, 1: est] er J⁶⁻⁷: liets] livens E. 8, 3: liets] livens E. 9, 1: est (2 gg.) er (2 gg.) J⁶⁻⁷. 10, 3: skal] skall E. 11, 3: synger] sanger E. 11, 4: englemund] Engel-Mund ELL.

5, 8: ende] indføre. — 7, 1: kierligheden selv] tiltale til Gud, 1. Joh. 4, 16. — 7, 4: finde] føle. — 8, 2: som viser tilbage til alt i 1. l. — 8, 3: liets li] Gud, der er livskraften i selve livet. — 9, 1: for alting] frem for alle. — 10, 2: plat] fuldstændig. — 10, 3-4: 2. Kor. 3, 18.

2. Om Guds evige Naade-Val og Forskydelse.

Nr. 75.

Mel. Nu vel an, vær frisk til Mode.

Milde GUD! mit hierte tager
 Sig den frihed ind at see
 I dit riges dybe sager,
 Lad det med din vilje skee,
 Send en liden glands her ned
 Af din store kierlighed,
 At mit svage troes øye
 Skrekkes ey for himlens høye.

2. Aldrig kand jeg noksom skatte
 Din forbarmelse, som har
 Kundet saadan slutning fatte,
 Verden, som din fiende var,
 Det fordømte Adams kign
 Ved din egen kiere Søn,
 Ved hans død, at frelse lade
 Ud af den fortvulle skade.

3. O en slutning uden lige!
 Kierlighedens fulde kraft,
 Ret som hele himmerige
 Havde intet andet haft!
 Sønnen i Guds eget skjød
 Gives hen til dom og død,
 Dem fra satans magt at slide,
 Som imod vor HERre stride.

 Nr. 75. *BJA-*: 1, 4: *vulle* *vulle* *JL 4-7*. 2, 8: *fortvulle* *fortvulle* *J2-3*.

 Nr. 75. Oversættelse. Ew'ge liebe, mein gemüthe waget cinen kühen blick, J. J. Bartsch, Schr. s. 296. — 1, 3: *i dit riges dybe sager* [der menes den evige udvælgelse, som digteren føler ærgrelse ved at fordybe sig i. — 1, 8: *høye* er substantiv; *himlens høye* er udtryk for Guds bolig's ophøjethed, *Mr. Zions Bierge-Top* om himlen, Svane-Sang XIX, 1, 2. — 2, 5. (og 3, 1; 8, 1): *slutning*, beslutning. — 2, 5: *kign* slagt. — 3, 3-4: *ret som . . . højt* [Det var, som om der overhovedet intet andet fandtes i himlen end Guds søn; intet andet lum nemlig i betragtning, da det gjøddt vor frelse. — 3, 5: Joh. 1, 18 (den enbårne søn, som er i faderens skjød)].